

Arrest

nr. 102 324 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LYNA en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 maart 1993. U bent een soennitische Tadzjiek en verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Qali Bakhtan, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw vader, zus en uw oom langs vaderszijde S.(...). Uw moeder stierf ten tijde van het talibanregime. U verklaart dat uw vader een veiligheidsmedewerker was bij de overheid. Hij was actief bij de veiligheid en achtervolgde mensen. Uw oom S.(...), van wie u verklaart dat hij actief was bij de taliban, vroeg uw vader een aantal keer om zijn werk bij de overheid te verlaten en zich aan te sluiten bij de taliban. Uw vader weigerde dit. Uw oom kreeg te horen dat uw vader ook actief was tegen de taliban. In 2008 werd uw vader daarom in de provincie Zabul door de taliban vermoord, in opdracht gaf van uw oom. Uw zus werd na de dood van uw vader door uw oom uitgehuwelijkt aan een talib, die onder uw oom actief was. U werd zelf ook

onder druk gezet door uw oom om u aan te sluiten bij de taliban. U verzette zich daartegen. Uw oom viel u op een keer aan met een mes en zei dat hij uw vader al vermoordde en hetzelfde met u zou doen. U werd toen vijftien dagen in het ziekenhuis opgenomen ter verzorging. Daarna werd u meegenomen naar een huis in Chapliar (Chaparhar) waar allemaal taliban aanwezig waren. U werd daar vijftien dagen vastgehouden samen met vijf andere personen. U verklaart dat uw oom hen had bevolen u niet te laten gaan alvorens u vrijwillig zou instemmen om met hen mee te werken. Na die vijftien dagen gingen de aanwezige taliban ergens anders naartoe, vermoedelijk gaan vechten. U zat op dat moment apart van de rest opgesloten. U bent toen gevlucht en naar uw zus gegaan. U vertelde de man van uw zus wat er gebeurd was en hij contacteerde daarop mensen om u te helpen het land te verlaten. U verliet Afghanistan eind 2008, drie tot drieënhalve maand na de dood van uw vader. Op 15 februari 2009 kwam u in het Verenigd Koninkrijk aan en werden uw vingerafdrukken genomen. U vroeg er ook asiel aan en kreeg een verblijfsvergunning voor vijf jaar. U verklaart echter dat uw verblijfsvergunning werd ingetrokken, omdat u als minderjarige en zonder toestemming het VK wilde verlaten. U wilde naar uw oom langs moederszijde in Canada reizen, maar u werd op de luchthaven tegengehouden. Op 24 augustus 2011 werd u vanuit het Verenigd Koninkrijk gedwongen naar Kabul gerepatrieerd. Op de luchthaven van Kabul werd u door medewerkers van het IOM (International Organization for Migration) naar de stad Jalalabad in Nangarhar gebracht. U verbleef daar vijftien dagen op hotel. De medewerkers vonden ondertussen uw zus en hebben haar toen ingelicht over uw terugkeer. Zij kwam u bezoeken in Jalalabad en wist te vertellen dat uw oom S.(...) nog steeds in jullie dorp woonachtig was. Om die reden was het voor u niet mogelijk om naar uw geboortedorp terug te keren. Daarop besloot uw zus met haar man in de wijk Alikhel in de stad Jalalabad te gaan wonen. U woonde bij hen in. Eén maand na uw terugkeer begon u samen met een vriend van uw schoonbroer, P.(...), een schoenenwinkel in Jalalabad. Tot zes maanden na uw repatriëring verliep alles goed. Op een dag kwam u uw oom tegen in Jalalabad. U zag uw oom daar en ging onmiddellijk naar het huis van uw zus. Zij waarschuwde u en zei dat uw oom naar haar huis zou komen. U ging daarop onmiddellijk naar het huis van uw zakenpartner in de wijk Joy Haft in Jalalabad. U bleef bij uw zakenpartner en in die periode kwam uw oom naar het huis van uw zus. Hij vertelde haar dat hij wist dat u terug was en zij dus zeker moest weten waar u was. Hij liet ook een brief voor u achter. Uw zakenpartner las deze brief. U werd in deze brief door uw oom beschuldigd van spionage voor de Britten. Hij vroeg u ook om zich vrijwillig aan hen over te geven, anders zou hij u overal komen zoeken. Uw zakenpartner raadde u daarom aan om naar Kabul te gaan. Uw schoonbroer, die u kwam opzoeken, vond dit geen goed idee, omdat uw vader ook in een andere provincie gevonden werd door de taliban. Uw schoonbroer wist u ook te vertellen dat uw oom nog een brief voor u bij hen had achtergelaten. Na een verblijf van vijftien dagen bij uw zakenpartner verliet u daarom opnieuw het land, op 21 jawza 1391 (10 juni 2012 volgens de westerse kalender). U nam het vliegtuig naar Iran met een vals Iraans paspoort. Daarna reisde u via Turkije naar Griekenland. Uw vingerafdrukken werden daar geregistreerd op 31 mei 2012. Via Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk na een reis van 22 dagen aan in België op 1 juli 2012, alwaar u één dag later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor en een brief van de Dienst Tracing van het Rode Kruis. Daarnaast legde u diverse documenten uit het VK voor: uw voorlopig rijbewijs en een document in verband met uw rijbewijs, uw visakaart, een brief van de UK Border Agency, een medische kaart, 9 schoolcertificaten en een taaltest, inclusief de enveloppe waarin deze documenten vanuit het VK naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst hebt u onvoldoende aannemelijk kunnen maken dat uw vader voor de Afghaanse overheid gewerkt zou hebben. Zo blijven uw verklaringen over de werkzaamheden van uw vader vaag, beperkt en oppervlakkig. Wanneer u wordt gevraagd om in detail uit te leggen wat precies de werkzaamheden van uw vader waren, verklaart u kort dat hij “een medewerker” was van “de veiligheid” en “mensen ging achtervolgen enzo” (CGVS, p. 12). U verklaart verder nog dat uw vader de taliban achtervolgde en veel taliban arresteerde (CGVS, p. 13). Dit zijn echter vage verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen. U heeft echter geen enkel idee bij welke overheidsdienst uw vader precies werkzaam was. U houdt het op “de veiligheid” (CGVS, p. 12). Wie de baas was van uw vader en wie zijn collega's waren weet u ook niet. U kan wel enkele plaatsen noemen waar uw vader actief zou geweest zijn (CGVS, p. 12-13). Ook over de moord op uw vader blijft u op de vlakte. Zo kent u de precieze datum van het overlijden van uw vader niet en weet u niet wie precies uw vader vermoordde (CGVS, p. 6, 13). Dat u geen gedetailleerde verklaringen kan afleggen over het werk en de dood van uw

vader is bevreemdend. U verklaart immers dat er informatie over het werk van uw vader staat te lezen op zijn identiteitskaart, die in Londen zou liggen (CGVS, p. 12). Ook zou er nog een brief van het werk van uw vader in het VK liggen en een krantenartikel over de moord op uw vader (CGVS, p. 11, 20). U kan naar eigen zeggen deze documenten niet meer verkrijgen. Echter, uw vader heeft gedurende een zeer lange periode voor de overheid gewerkt. U verklaart namelijk dat hij al van tijdens het regime van president Najib(ullah) met deze werkzaamheden bezig was. Uw vader stopte deze werkzaamheden tijdens het talibanregime, maar nam zijn functie terug op één tot anderhalf jaar nadat Karzai aan de macht kwam (CGVS, p. 12-13). Men mag dan ook verwachten dat u, eventueel via anderen, over precieze en concrete informatie betreffende uw vader zou beschikken, ook al kan u dan deze documenten niet meer voorleggen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw vader.

Gezien het werk van uw vader niet als geloofwaardig wordt beschouwd, kan ook niet worden aangenomen dat uw vader omwille van deze werkzaamheden in opdracht van uw oom, een talib, zou gedood zijn (CGVS, p. 6, 13). Daarenboven heeft u ook onvoldoende aannemelijk gemaakt dat uw oom S.(...) daadwerkelijk lid zou zijn van de taliban. Zo stelt u dat uw oom een leider was van de taliban, maar kan u geen enkele persoon noemen die boven of onder hem actief is. Namen van andere talibanleden met wie uw oom zou omgaan kent u ook niet. Verder geeft u nog aan dat u weet dat uw oom een belangrijke figuur is binnen de taliban, omdat uw oom via de telefoon instructies gaf. U kan echter geen enkel concreet voorbeeld geven van dergelijke instructies. U kan alleen enkele plaatsen noemen waar uw oom zou vechten (CGVS, p. 14). Dat u zo weinig weet over de activiteiten van uw oom bij de taliban is merkwaardig. Zeker gezien u verklaart dat hij al ten tijde van het talibanregime bij hen actief was, dat u altijd met uw oom samen heeft gewoond en hij u ook gedwongen wilde rekruteren (CGVS, p. 5, 12). In een poging u te overtuigen zich aan te sluiten bij de taliban zal hij u dus ongetwijfeld diverse zaken over zijn werk bij de taliban verteld hebben. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat uw oom S.(...) actief zou zijn bij de taliban.

Aangezien uw beweringen omtrent de activiteiten van uw vader en oom ongeloofwaardig zijn, staat de geloofwaardigheid van de problemen die u had met uw oom omdat hij u gedwongen wilde rekruteren op de helling. Uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben met de taliban en uw oom kunnen evenmin overtuigen. Zo is het bevreemdend dat u door u oom werd gevraagd om met de taliban samen te werken, maar dat hij u niet zou vertellen wat die samenwerking dan precies zou gaan inhouden (CGVS, p. 15). Ook uw verklaringen over uw ontvoering en opsluiting door de taliban zijn weinig geloofwaardig. Zo verklaart u dat u samen met vijf anderen hebt vastgezet, maar weet u niet wie die andere personen waren of waarom ze door de taliban vastgehouden werden (CGVS, p. 15). U verklaart dat uw oom tegen de talibanleden daar aanwezig zou gezegd hebben dat zij u niet mochten laten gaan alvorens u vrijwillig zou instemmen om met hen samen te werken (CGVS, p. 15). Het is dan ook bevreemdend dat zij u, tijdens uw opsluiting van vijftien dagen, slechts één maal gevraagd hebben of u akkoord was om vrijwillig bij hen te blijven. Toen u daarop ontkennend antwoordde zouden ze u verder niets meer gevraagd hebben (CGVS, p. 16). Ook zouden ze volgens u verder geen zaken ondernomen hebben om u ervan te overtuigen zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 17). Het is echter weinig geloofwaardig dat de taliban wel de moeite zou doen om u te ontvoeren en op te sluiten, maar verder geen enkele poging zouden ondernemen om u te overtuigen zich bij hen aan te sluiten. Zeker gezien u bleef weigeren dit te doen. Ook is het uitermate bevreemdend dat u op een dag zonder enige moeite kon ontsnappen, omdat de andere talibanleden weg waren (CGVS, p. 16). Er mag immers verwacht worden dat de taliban hun gevangenen niet zouden alleen laten of toch ze op zijn minst toch degelijk zouden opsluiten zodat zij niet zomaar zouden kunnen wegstappen uit de plaats waar zij werden vastgehouden. Door u te laten ontkomen liepen de taliban daarnaast ook het risico dat u hen zou rapporteren aan de autoriteiten.

Vervolgens is het ook bevreemdend dat u na uw ontsnapping naar uw eigen dorp en huis terugkeerde (CGVS, p. 16). Zeker gezien u verklaarde dat uw oom bij jullie inwoonde (CGVS, p. 5). De kans was dus bijzonder groot dat uw oom thuis aanwezig zou zijn of u daar snel zou kunnen opsporen. U verklaart wel dat u uw oom met een andere talib zag vertrekken, toch biedt dit geen enkele garantie dat uw oom niet meer zou terugkeren (CGVS, p. 16). Uw keuze om na uw ontsnapping naar huis terug te gaan is ook nog om een bijkomende reden merkwaardig. U verklaarde namelijk eerder al dat uw zus getrouwd was met een talib, die actief was onder de leiding van uw oom en bij jullie inwoonde (CGVS, p. 6, 15). Dat u het dan ook veilig genoeg zou achten om u thuis te vertonen is bevreemdend. U verklaart immers dat u de man van uw zus niet vertrouwde, dus de kans was groot dat uw schoonbroer uw ontsnapping aan uw oom zou verraden (CGVS, p. 17). Nog merkwaardiger is dat u uw schoonbroer wel genoeg vertrouwde om hem alles te vertellen over wat er met u gebeurd was en hij u dan ook nog eens zou geholpen hebben om het land te verlaten (CGVS, p. 16). Het is echter niet geloofwaardig dat een talib iemand die aan de taliban was ontsnapt zou helpen om te vluchten, zeker niet als die talib dan ook

nog eens tot dezelfde groep van taliban behoort. Bovendien is het merkwaardig dat uw schoonbroer achteraf geen problemen kende met de taliban, ondanks zijn hulp aan uw ontsnapping (CGVS p. 17). Bijkomend moet nog worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u ook na uw terugkeer opnieuw de man van uw zus, een talib, in vertrouwen nam (CGVS, p. 12). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook besluiten dat u uw problemen met uw oom, een talib, die u wilde gedwongen rekruteren, niet geloofwaardig zijn.

Gezien uw problemen met uw oom van voor uw eerste vertrek uit Afghanistan niet als geloofwaardig worden beschouwd, kan er ook niet geloofd worden dat u na uw terugkeer naar Afghanistan in augustus 2011 opnieuw dezelfde problemen met uw oom kende. Daarbij zijn ook uw verklaringen over uw terugkeer en de problemen na uw terugkeer naar Afghanistan niet overtuigend. Zo is het merkwaardig dat u na uw repatriëring naar Kabul onmiddellijk doorreisde naar Jalalabad (CGVS, p. 9-10). Dat u ondanks uw beweerde problemen met uw oom toch terugkeerde naar uw eigen regio ondermijnt de ernst van uw gegronde vrees voor vervolging. Dat u evenwel niet terugkeerde naar uw dorp kan deze vaststelling niet ombuigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat uw dorp Bakhtan op slechts enkele kilometers van de stad Jalalabad gelegen is. De kans was dus groot dat u door uw terugkeer naar deze regio snel door uw oom opgemerkt zou worden.

Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop uw oom te weten zou gekomen zijn dat u terug was in Afghanistan. Zo verklaart u eerst dat uw oom al sinds de verhuis van uw zus naar Jalalabad wist dat u terug in het land was, maar dat u desondanks toch zes maanden zonder problemen in Jalalabad heeft kunnen verblijven (CGVS, p. 12). Wanneer het CGVS u later vraagt waarom uw oom u de eerste zes maanden met rust liet hoewel hij van uw terugkeer afwist, wijzigt u uw eerdere verklaringen door te stellen dat uw oom pas wist dat u terug in het land was toen hij u zag in Darunta in Jalalabad (CGVS, p. 18). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Een verklaring voor deze tegenstrijdigheid kan u echter niet geven. Het louter stellen dat u dit niet zo zou gezegd hebben is immers geen afdoende verklaring (CGVS, p. 18).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u aangevoerde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet om te buigen. Uw taskara dient hoogstens als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. De vele documenten, zoals onder meer uw schoolcertificaten en rijbewijs vanuit het VK, bewijzen daarnaast enkel dat u enige tijd in het VK verbleven heeft, wat door het CGVS ook niet betwist wordt. Hierbij moet echter opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat op het door u voorgelegde document van het UK Border Agency als uw adres in uw land van herkomst Kher Khaneh, Kabul vermeld staat. Dit terwijl u verklaart uit Nangarhar afkomstig te zijn en zegt niemand in Kabul te hebben (CGVS, p. 4-5, 19). Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat u over een verblijfplaats of een netwerk in Kabul zou beschikken. Tot slot moet nog worden opgemerkt dat u van de problemen die u zou gehad hebben in Afghanistan geen enkel begin van bewijs voorlegt. De brief van de dienst Tracing van het Rode Kruis draagt niets wezenlijks bij aan uw asielrelaas, enkel dat u met hen een afspraak heeft op 20 november 2011.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan worden vermeld dat in uw geval, gezien uw afkomst, de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald in de stad Jalalabad, dient beoordeeld te worden. U woonde en werkte daar immers sinds uw terugkeer uit het VK naar Afghanistan in augustus 2011 tot uw vertrek naar België in 2012 (CGVS, p. 5). Hierover kan het volgende gezegd worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-

sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Per brief d.d. 2 april 2013 legde verzoeker volgende documenten neer: een kaart van zijn vader van de Nationale veiligheidsdienst, een overlijdensbericht, een onderzoeksbrief van de Nationale veiligheidsdienst en een beëdigde vertaling van die stukken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met zijn oom, S. genaamd, die een belangrijke leider van de taliban zou zijn. Deze zou zijn vader in 2008 hebben vermoord omdat die weigerde met de taliban samen te werken, zijn zus aan een talib hebben uitgehuwelijkt en verzoeker hebben gedwongen om met hen samen te werken, wat hij echter steeds weigerde.

De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Zo blijkt verzoeker erg onwetend te zijn over de activiteiten van zijn oom bij de taliban. Verzoeker stelt dat zijn oom een belangrijk talibanleider is, doch hij kan geen enkele persoon noemen die onder of boven hem actief is of dit in het verleden zou zijn geweest. Evenmin kan hij namen noemen van andere talibanleden waarmee zijn oom zou omgaan of hebben omgegaan. Nochtans zou verzoeker met zijn oom, die beweerdelijk al zeer lange tijd bij de taliban actief is, steeds hebben samengewoond en zou hij hem vaak met andere taliban hebben horen bellen, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij toch enkele namen van andere taliban waarmee zijn oom zou optrekken zou kunnen opgeven. Volgens verzoeker gaf zijn oom telefonisch allerhande bevelen en instructies, doch hij kan geen enkel voorbeeld van een dergelijke opdracht geven. Dat zijn oom allerhande en veelvuldige pogingen zou hebben ondernomen om hem bij hen in te lijven, maar hem ondertussen nooit iets over zijn werk bij de taliban zou hebben verteld, is weinig aannemelijk. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoekers oom ondanks zijn herhaaldelijke pogingen om verzoeker te overhalen met hen samen te werken, hem nooit iets zou hebben verteld over wat die samenwerking dan juist zou inhouden.

Verzoeker verklaart dat alle problemen begonnen toen zijn vader in opdracht van zijn oom werd vermoord. Hij kan die moord niet precies in de tijd te situeren, doch weet dat het “*zeker in 2008*” was en stelt dat hij datzelfde jaar nog, ergens einde 2008 en ongeveer een drie a drieënhalve maand na de dood van zijn vader, Afghanistan voor een eerste keer ontvluchtte, richting het Verenigd Koninkrijk (Gehoorverslag 5 november 2012, p. 6, 8 en 14). Echter, in de door hem aangebrachte onderzoeksbrief van de nationale veiligheidsdienst te Zabul staat te lezen dat, zo blijkt uit de bijgevoegde voor eensluidend verklaarde vertaling ervan, zijn vader op 27 november 2008 door de taliban in de provincie Zabul werd ontvoerd, dat hij op “*04 april 2009 (...) op onmenselijke wijze*” werd “*vermoord*” en dat nadien zijn lichaam aan de familie werd overgedragen. De neergelegde krant met daarin het overlijdensbericht van zijn vader dateert eveneens van 2009, meer bepaald van 4 april 2009, en maakt gewag van een plechtigheid op die datum voor de vrienden en familie van de overledene. Overigens vermeldt het overlijdensbericht in de krant dat zoon W. (verzoeker) zich in het buitenland bevindt, hetgeen haaks staat op verzoekers verklaringen dat hij Afghanistan heeft verlaten drie maand en half na het overlijden van zijn vader. De incoherentie tussen verzoekers verklaringen inzake het jaar dat zijn vader zou zijn vermoord en de door hem in dit verband aangebrachte documenten ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de bewijswaarde van deze documenten.

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt voorts ondermijnd door zijn verklaringen over zijn ontsnapping uit de handen van de taliban. Zo is het, gelet op de instructies van zijn oom aan zijn manschappen dat ze verzoeker niet mochten laten gaan alvorens hij “vrijwillig” zou instemmen om met hen samen te werken, niet geloofwaardig dat verzoeker na vijftien dagen gevangenschap probleemloos zou zijn kunnen ontsnappen uit het huis in Chapliar omdat alle taliban van huis weg zouden zijn geweest. Dat de taliban verzoeker alleen in het huis zouden achtergelaten hebben zonder bewaker is allerm minst aannemelijk of geloofwaardig, gelet op het risico dat hij hen aan de autoriteiten zou rapporteren in geval van ontsnapping.

Na zijn ontsnapping ging verzoeker niet naar de politie of ontvluchtte hij niet de regio, doch keerde hij integendeel terug naar huis, waar hij samen met zijn oom, zijn zus en haar echtgenoot woonde en waar hij alles over zijn gevangenschap aan zijn schoonbroer zou hebben meegedeeld. Deze manier van handelen ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van verzoekers verklaarde problemen. Immers, door terug naar huis te keren, liep verzoeker een groot risico om daar op zijn gevreesde oom te stoten of om opnieuw te worden gevangen genomen door zijn schoonbroer. Deze zou immers, zo blijkt uit verzoekers verklaringen, eveneens tot de taliban behoren en bovendien zelfs deel uitmaken van de groep onder leiding van zijn oom. Dat diezelfde schoonbroer verzoeker nadien nog na zijn repatriëring uit het Verenigd Koninkrijk opnieuw aan een job zou hebben geholpen en speciaal voor hem samen met zijn vrouw naar Jalalabad zijn verhuisd om hem hulp en onderdak te verschaffen, is derhalve evenmin aannemelijk.

Het feit dat verzoeker blijkens zijn verklaringen na zijn repatriëring in augustus 2011 opnieuw naar zijn geboorteregio terugkeerde en zich in de stad Jalalabad vestigde, in de zeer nabije omgeving gelegen van het huis van zijn gevreesde oom - uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13, map Landeninformatie) blijkt dat het dorp Qali Bakhtan waarvan hij afkomstig zou zijn en waar zijn oom nog steeds zou wonen slechts op enkele kilometers van Jalalabad is gelegen -, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolgingsproblemen.

Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarop zijn oom in 2011 zijn terugkeer uit Europa zou hebben vernomen. Zo gaf hij eerst aan dat zijn oom al sinds de verhuis van zijn zus wist dat hij terug in het land was, maar dat hij hem nadien toch nog een half jaar met rust liet. Nadien wijzigde hij echter zijn verklaringen door te stellen dat zijn oom zijn terugkomst pas vernam toen ze mekaar in Darunta in Jalalabad toevallig tegenkwamen. Deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen zet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

De door verzoeker bijgebrachte kaart met betrekking tot het werk van zijn vader bij de nationale veiligheidsdienst wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. Het stuk bevat geen enkele verwijzing naar de beweerde problemen met zijn oom en vermag dan ook geenszins de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen.

Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker zich in de stad Jalalabad kan vestigen. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van diezelfde wet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 van het EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Jalalabad plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de stad onder de effectieve controle van de regering staat. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in verzoekers verklaarde district van herkomst, verzoeker in Jalalabad, waar hij blijkens zijn verklaringen in het verleden lange tijd heeft gewoond, gewerkt en geleefd, over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt die de

beoordeling van de situatie in Jalalabad door de commissaris-generaal in het licht van artikel 48/4, § 2, c) in een ander daglicht stellen, toont geenszins het tegendeel aan.

Verzoeker maakt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER